

Kitab Yoel lan Pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia - Nomer Patang Puluh Siji

Jeff Pippenger

2026-02-05

Nomer Patang Puluh Siji

Imamat bab telulikur ngaturaké riyaya mangsa semi lan riyaya mangsa gugur, lan pralambanging riyaya-riyaya punika jero kanthi ilahi ing susunanipun, sarta ing kasalarasan ingkang sampurna antawisipun susunan wiwitan lan susunan pungkasan, ing salebeting sakabèhing susunanipun. Riyaya mangsa semi lan riyaya mangsa gugur sami salaras satunggal kaliyan satunggalipun. Bab punika maringi paseksi bab Palmoni, Sang Pangétung ingkang nggumunaké, bola-bali. Bab punika kanthi temenan lan ngédab-édabi nyambung kaliyan piwucaling dinten-dinten pungkasan ngenani satus sekawan dasa sekawan ewu.

Angka “23” nggambarake panebusan, yaiku gabungan antarane Ketuhanan lan kamanungsan. Jeneng Leviticus nggambarake imamé wong satus patang puluh papat ewu, amarga kabèh para nabi padha ngandika bab dina-dina wekasan, lan para imam ing dina-dina wekasan iku yaiku wong-wong sing déning Petrus diarani imam kang suci. Imam kang suci miturut Petrus iku wong-wong wicaksana sing mangertèni tambahing kawruh kang ngasilake piwulang Bab Panguwuh Tengah Wengi. Wong-wong bodho, utawa wong duraka kaya déné diandharake déning Daniel, nampik tambahing kawruh iku, lan Hosea maringi weruh marang kita yèn awit saka kuwi wong-wong mau katampik dadi imam.

Umat-Ku padha katumpes marga kurang kawruh; awit sira wis nampik kawruh, Aku uga bakal nampik sira, supaya sira aja dadi imam tumrap Aku; marga sira wis lali marang angger-anggering Allahmu, Aku uga bakal lali marang anak-anakmu. Kaya dene padha saya akeh, mangkono uga padha nglakoni dosa marang Aku; mulane kaluhurane bakal Dakowahi dadi kawirangan. Hosea 4:6, 7.

Para wong mabuk ing Éfraim, kang déning Yesaya uga sinebut “makutha kamulyan,” kamulyané wis diowahi dadi “isin.” Hosea kanthi cetha mratélakaké yèn wong-wong kang nampik tambahé kawruh ing dina-dina wekasan iku yaiku greja Advent Hari Ketujuh Laodikia, awit panjenengané nyathet, “Umat-Ku.” Umaté bakal ditampik minangka para imam, lan iku kelakon ing generasi pungkasan lan kaping papat, awit Panjenengané bakal lali marang anak-anaké, lan anak-anak nggambaraké generasi pungkasan.

Panebusan dosa

Irah-irahan “Leviticus 23” tegesipun “panebusan kaimamanipun satus patang puluh sekawan ewu.” Kayekten punika saged dipunwedhar saking namung nama kitabipun gegayutan kaliyan angka babipun. Panebusan, ingkang dipunrembag déning Leviticus selikur, tegesipun “dados satunggal,” lan punika ngenali pamanunggalan Kasucèn lan

kamanungsan. Pamanunggalan punika kaweca déning pirang-pirang pralambang wonten ing Sabdanipun Gusti Allah, satunggalipun inggih punika bilih pasamuwaning manungsa kedah dipunmanunggalaken kaliyan Padalemanipun Allah.

Padalemaning manungsa nduwèni rerangka saka kromosom lanang “23” lan kromosom wadon “23”. Pétrus negesaké yèn imamaté satus patang puluh papat èwu iku sawijining “omah kasukman”. Kromosom-kromosom mau manunggal bebarengan kaya déné priya lan wanita dadi satunggal, lan apa sing wis dipasaraké déning Gusti Allah dadi satunggal, aja nganti dipisahaké déning manungsa. Pawiwahan iku pratandha liya saka pendadèk-satunggal. Imamat “23” ngemu teges gabungan antarané padalemané Imam Agung Swarga lan padalemané para imam, yaiku satus patang puluh papat èwu.

Rong Puluh Loro Ayat

Riyaya-rijaya mangsa semi ing Imamat rong puluh telu kaanggit ing rong puluh loro ayat kapisan saka pasal iku, lan riyaya-rijaya mangsa gugur kaanggit ing rong puluh loro ayat pungkasan saka pasal iku. Ayat kang pungkasan yaiku ayat patang puluh papat, sawijining pralambang taun 1844, nalika Dina Pangruwating Dosa antitipikal wiwit lumaku ing dina kaping sapuluh sasi kapitu, minangka panggeneping Imamat rong puluh telu. Pasal rong puluh telu kabagi dadi rong mangsa kang saben-saben dumadi saka rong puluh loro ayat; loro-lorone mangsa rong puluh loro ayat iku kasambung kanthi nalar awit padha-padha ngenani riyaya, nanging uga kapisah kanthi nalar déning paladosan Kristus ing plataran lan ing Papan Suci, kang kaanggit déning mangsa semi, sarta paladosan Panjenengane ing Papan Mahasuci kang kaanggit déning mangsa gugur.

22

Riyaya musim semi lan musim gugur kalorone diwakili déning rong puluh loro ayat, lan ayat-ayat mau salaras karo paseksèn aksara Ibrani, kang kapérang saka “22” aksara. “22” iku sepersepuluh saka “220,” kang dadi pralambang gabungan Keallahan lan kamanungsan. “220” nggambarake wiwitané loro-loroné, yaiku 2.520 taun panyebaran Yehuda, lan 2.300 taun nganti tekan Dina Pangruwating Dosa. Titik wiwitan 2.520 iku 677 SM lan titik wiwitan 2.300 iku 457 SM, mula ngenali rong atus rong puluh taun minangka sesambungan antarane ramalan bab kasidakidaké wadyabala Allah lan ramalan bab kasidakidaké pasucèné Allah. Kaloro ramalan iku pungkasané tekan nalika rawuhipun Dina Pangruwating Dosa antitipikal ing tanggal 22 Oktober 1844.

Ing tanggal punika, pakaryanipun Kristus ing nggabungaken padalemaning manungsa kaliyan Padalemaning Ilahi wiwit kawiwitan, lan ing wekdal punika, Habakkuk 2:20 lan Yohanes 2:20 kaleksanan. Habakkuk netepaken bilih Sang Ilahi ing wekdal punika wonten ing Papan Inggang Mahasuci, lan Yohanes nyatet bilih padaleman Millerite ingkang badhé lumebet lumantar iman dhateng Papan Inggang Mahasuci punika sampun ngrampungaken mangsa patang dasa enem taun, ingkang nandhani ngadeging padaleman manungsa Millerite wiwit taun 1798 dumugi 1844. Sajarah “46” taun, ingkang kapérang saking “23”

lan “23”, dipunwujudaken déning pakaryanipun William Miller ingkang kapisan miwiti marakaken pekabaran saking sajarah punika ing taun 1831, “220” taun sasampunipun kapacakipun Alkitab King James. Sabdaning Ilahi ingkang kapacak ing taun 1611, dipungandhengkaken kaliyan utusan manungsa “220” taun candhakipun, ing taun 1831. Loro-loronipun riyaya semi lan riyaya gugur dipunlambangaken déning “22” ayat.

Rong puluh loro ayat kang dumadi saka rong larik kanthi pokok perkara kang padha nuntut, miturut teges kenabian, supaya rong puluh loro ayat kang kapisan ditumpangaké ing sandhuwuré rong puluh loro ayat sabanjuré. Nalika nyelarasaké rong larik mau kanthi cara mangkono, panjenengan nggabungaké pakaryan ing plataran lan papan suci, kang kaawakili ing riyaya-riyaya mangsa semi, karo pakaryan Kristus ing Papan Ingkang Mahasuci. Ing tataran kenabian iki, prakara iku nggambarake panyawijiné rong bait suci, kang nerangaké pakaryan at-one-ment Kristus.

Nalika ayat siji nganti rong puluh loro disejajaraké karo ayat rong puluh telu nganti patang puluh papat, kabangun sawijining garis kenabian kang kasaksènaké déning rong puluh loro aksara alfabèt Ibrani, lan déning simbolisme kang diwakili déning angka “22” lan uga déning simbolisme kang diwakili déning pésta-pésta, bebarengan karo kayektening pésta-pésta mau ing sajarah suci.

Wiwitaning pésta-pésta mangsa semi rumiyin nedahaké Sabat dina kapitu, lan pungkasaning pésta-pésta mangsa gugur nedahaké Sabat taun kapitu. Kristus, minangka Alfa lan Omega, wus netepaké Sabat ing wiwitan lan pungkasaning kalih seksi “22” ing garis kaimamané wong satus patang puluh papat èwu.

Sabat dina kapitu iku pepadhang kang mirunggan ing wiwitaning Dina Pangruwatan antitipikal ing taun 1844, lan pepadhangé Sabat taun kapitu iku pepadhang ing pungkasan. Sabat dina kapitu uga dadi pasewakan suci kang kapisan ing Imamat “23,” kaya déné Sabat taun kapitu dadi pasewakan suci kang pungkasan ing bab iku. Sabat iku alfa lan omega saka garis imam ing bab “23.” Sabat kang kapisan, yaiku Sabat dina kapitu, iku alfa saka kaimamané wong satus patang puluh papat èwu, lan Sabat kang pungkasan, yaiku Sabat taun kapitu, iku omega saka kaimamané wong satus patang puluh papat èwu.

“Wong-wong kang sesrawungan karo Gusti Allah lumaku ana ing pepadhanging Srengéngé Kabeneran. Wong-wong mau ora ngasoraké Panebusé kanthi ngrusak lakuné ana ing ngarsané Gusti Allah. Pepadhang swarga madhangi wong-wong mau. Nalika wong-wong mau saya cedhak marang pungkasaning sajarahing bumi iki, kawruhé bab Kristus lan bab pitedah-pitedah nabi kang ana gandhengané karo Panjenengané saya tambah banget. Wong-wong mau aji tanpa watas ana ing paningaling Gusti Allah; awit wong-wong mau manunggal karo Putrané. Tumrap wong-wong mau, pangandikané Gusti Allah kebak kaéndahan lan kamanisan kang ngungkuli samubarang kabèh. Wong-wong mau weruh wigatiné. Kayektèn kapratélakaké marang wong-wong mau. Piwulang bab Panjenengané dados daging kasarungan padhang sumunar kang alus. Wong-wong mau weruh yèn Kitab Suci iku kunci kang mbikak sakèhé wewadi lan maringi pamecahan marang sakèhé reribed. Wong-wong kang ora gelem nampani

pepadhang lan lumaku ana ing pepadhang ora bakal bisa mangertèni wewadiné kasaléhan, nanging wong-wong kang ora mangu-mangu ngangkat salib lan ndhèrèk Gusti Yésus bakal weruh pepadhang ana ing pepadhanging Gusti Allah.” The Southern Watchman, April 4, 1905.

Ing kéné, “cedhak ing panutupaning sajarah bumi iki,” ing wekasaning Dina Pangruwating Dosa antitipikal, “piwulang bab inkarnasi” kaprabawan déning cahya kang “alus” kaya dene piwulang bab Sabat dina kapitu ing wiwitaning Dina Pangruwating Dosa antitipikal.

“Gusti Yesus ngangkat tutuping pethi prejanjian, lan aku nyumurupi loh-loh watu kang ana seratipun Sepuluh Prentah. Aku kagèt banget nalika nyumurupi yèn prentah kaping papat iku mapan persis ana ing tengahing sepuluh pranatan mau, lan kaubengan déning padhang cahya alus. Malaékat mau ngandika: ‘Iku mung siji-sijiné saka sepuluh mau kang nerangaké Allah ingkang gesang, kang nitahaké langit lan bumi lan sakehing isiné. Nalika dhasaring bumi dipasang, nalika iku uga dhasaring Sabat katetepaké.’” Testimonies, volume 1, 75.

Sabat dina kapitu, kang dadi sawijining “pondhasi,” miwiti Imamat “23” lan Sabat taun kapitu ngrampungé paseksèn para imam kaya kang dipralambangaké déning riyaya musim semi lan musim gugur. Sabat taun kapitu makili pasamuwan suci kang dibangun ana ing dhuwur pondhasi iku. Sabat taun kapitu ing pungkasan dipralambangaké déning 2.520, padha kaya Sabat dina kapitu dipralambangaké déning 2.300. Sabat taun kapitu makili “piwulang babagan inkarnasi.” Sabat dina kapitu iku pratandha Sang Pencipta lan Sabat taun kapitu iku pratandha Kaallahan kang kasawijèkaké karo kamanungsan.

Nglarasaké Garis-Garis kasebut

Nalika kita nyelarasake riyaya-riyaya mangsa semi karo riyaya-riyaya mangsa gugur ing Imamat rong puluh telu, riyaya Paskah banjur katutake ing dina candhake déning riyaya roti tanpa ragi sing suwéné pitung dina, lan riyaya woh kawitan katut sawise dina wiwitané riyaya roti tanpa ragi sing pitung dina iku. Telung pratandha dalan sajroning telung dina.

Mangsa pitung dina kang mbentuk riyaya roti tanpa ragi diwiwiti kanthi pasamuwan suci lan dipungkasi kanthi pasamuwan suci kang padha. Ing dina sawisé riyaya roti tanpa ragi diwiwiti, riyaya woh wiwitan tumeka, lan riyaya iku nyakup pisungsung woh wiwitan gandum jelai mangsa semi. Pentakosta, kang uga sinebut riyaya minggu-minggu, dumadi sèket dina sawisé riyaya woh wiwitan, kang nandhani wiwitaning mangsa pitung minggu kang pungkasane ing dina kaping patang puluh sanga, banjur diterusaké déning Pentakosta, tegesé sèket.

Paskah diwiwiti ing wayah sore tanggal patbelas. Paskah dudu pasamuwan suci.

Sabanjuré, ing dina kaping limalas rawuha pésta roti tanpa ragi kang lumaku pitung dina. Dina kapisan lan dina pungkasan saka pésta pitung dina iku dadi pakumpulan suci.

Ing ésuké, dina kaping nembelas, yaiku dina woh kawitan, tekan. Banjur pitung minggu kang ditandhani déning riyaya Pentakosta wiwit, lan Pentakosta iku salah siji saka pitung pasewakan suci kang katuduhaké ana ing riyaya mangsa semi lan mangsa gugur. Woh kawitan dudu pasewakan suci.

Banjur ing dina kapisan sasi kapitu, riyaya kalasangka iku dadi pakumpulan suci.

Dina Pangruwating Dosa ing dina kaping sepuluh sasi kapitu iku pasamuwan suci, nanging dudu pésta.

Dina kapisan ing Riyaya Tarub iku pasamuwan suci. Sawisé riyaya pitung dina iku, ana dina kaping wolu saka Tarub, sanadyan dina kaping wolu iku dianggep ana ing njabaning jaman-jaman kang diwakili déning riyaya-riyaya mau. Dina kaping wolu iku pasamuwan suci.

Iki padha karo pitu panggilan suci manawa sampeyan nambah Sabat dina kapitu kang ngenalake riyaya-riyaya mau. Pitu panggilan suci lan pitu riyaya, sanadyan cocog kanthi tata sing beda tinimbang panggilan-panggilan suci mau. Waymark kang kapisan lan kang pungkasan iku Sabat, kang kapisan kanggo dina, banjur kang pungkasan kanggo taun. Ing sajroning riyaya-riyaya kang kaidentifikasi ana ing antarane Sabat alpha lan omega, ana pitu riyaya lan lima panggilan suci. Manawa sampeyan nyakup Sabat alpha dina kapitu lan Sabat omega taun kapitu, sampeyan nduweni pitu panggilan suci lan pitu riyaya. Kacetha manawa dina kaping wolu saka Tarub Suci dudu bagean saka riyaya-riyaya mau, lan iki nuwuhake enigma manawa kang kaping wolu iku kalebu saka kang pitu. Titik kang dakkandhakake ing kene yaiku bilih Gusti Yesus, minangka Palmoni, ngatur variasi angka-angka ing sajroning pasal “23” kanthi cara kang saestu nggumunake.

Mangsa Semi

Riyaya-rijaya mangsa semi ngandhut mangsa riyaya roti tanpa ragi sajrone pitung dina, kang ngemu pakumpulan suci alfa ing wiwitan lan pakumpulan suci omega ing pungkasan. Pentakosta iku pakumpulan suci katelu ing riyaya-rijaya mangsa semi. Pentakosta dumugi sawisé mangsa pitung minggu, kang pungkasané katutup déning riyaya ing dina kaping sèket. Riyaya-rijaya mangsa semi ditandhani déning patang dina riyaya lan telung mangsa. Paskah, roti tanpa ragi, woh kawitan, lan Pentakosta iku patang dina riyaya mau, déné telung mangsa iku pitung dina roti tanpa ragi, patang puluh sanga dina kang ndhisiki lan nyakup dina kaping sèket, yaiku Pentakosta, sarta telung dina wiwitan kang minangka sawijining mangsa kang dumadi saka telung tataran.

Pisungsung woh kawitan ing mangsa Paskah padha laras karo pisungsung woh kawitan ing dina Pentakosta; pisungsung woh kawitan gandum jelai sajrone wektu telung dina Paskah, lan pisungsung woh kawitan gandum ing Pentakosta ing pungkasaning mangsa Pentakosta patang puluh sanga, garis miring— seket dina.

Tiba

Pahargyan-pahargyan mangsa gugur diwiwiti kanthi sawijining dina pahargyan tartamtu kang miwiti sawijining mangsa sepuluh dina kang nuntun marang pangadilan. Lima dina sawisé pangadilan ana sawijining pahargyan pitung dina, kang dina kapisan lan dina pungkasan saka pitung dina iku katetepaké minangka pakumpulan suci. Wiwit dina kaping limalas nganti dina kaping rong puluh loro, Pahargyan Tarub Suci dirayakaké, banjur ing dina kaping rong puluh telu ditandhani Sabat tanah.

Nalika kita njupuk pésta-pésta mangsa gugur lan nempataké iku ing sadhuwuré pésta-pésta mangsa semi, kita nduwèni loro garis sing loro-loroné diwakili déning rong puluh loro ayat; mula iku diwakili déning rong puluh loro aksara abjad Ibrani. Nalika prakara iki katindakaké, tenger dalam kang kapisan yaiku pasamuwan suci Sabat dina kapitu, lan tenger dalam kang pungkasan yaiku pasamuwan suci Sabat taun kapitu.

Uga ing dina kaping limalas sasi kapitu, nalika kowe wus nglumpukake wohing tanah, kowe kudu nganakake riyaya kagem Sang Yehuwah lawase pitung dina; ing dina kapisan kudu dadi dina sabat, lan ing dina kaping wolu uga kudu dadi dina sabat. Imamat 23:39.

Pentakosta iku udan wiwitan lan Tarub Suci iku udan pungkasan. Pepanthaning Roh Suci ing Pentakosta dipralambangaké déning sedina, lan pepanthaning Roh Suci kang dipralambangaké déning Tarub Suci iku sawijining mangsa kang tekan pungkasané, banjur kasinambungan déning sawijining Sabbath, yaiku dina kawolu, sawisé pitung dina. Sabbath kang ndhèrèk sawisé pamekaran pungkasan saka pepanthaning Roh Suci iku nggambaraké Sabbath bumi nalika ngaso salawasé sèwu taun.

“Ing mangsa kasangsaran kita kabèh padha mlayu saka kutha-kutha lan desa-desa, nanging padha dioyak déning wong-wong duraka, sing mlebu ing omah-omahé para suci kanthi nggawa pedhang. Wong-wong mau ngacungaké pedhang arep matèni kita, nanging pedhang iku tugel lan tiba, tanpa daya kaya jerami. Banjur kita kabèh sesambat awan lan bengi nyuwun pangluwaran, lan sesambat iku munggah ana ing ngarsané Allah. Srengéngé munggah, lan rembulan mandheg. Kali-kali mandheg mili. Mega-mega peteng lan abot munggah lan padha tabrakan siji lan sijiné. Nanging ana sawiji panggonan padhang bening kang mulya lan tetep, saka ing kono metu swarané Allah kaya swaraning banyu akèh, kang ngoncang langit lan bumi. Langit mbukak lan nutup sarta gonjang-ganjing. Gunung-gunung gonjang-gonjing kaya glagah katempuh angin, lan mbuwang watu-watu tajem ing sakubengé. Segara umob kaya kwali lan nyemburaké watu-watu menyang dharatan. Lan nalika Allah ngandika dina lan jam rawuhipun Gusti Yésus lan masrahaké prejanjian langgeng marang umat-é, Panjenengané ngandika sawiji ukara, banjur leren, nalika tembung-tembung iku nggelinding ngliwati bumi. Israèlé Allah ngadeg kanthi mripat tumenga munggah, ngrungokaké tembung-tembung iku nalika metu saka cangkemé Yéhuwah lan nggelinding ngliwati bumi kaya gludhug kang paling sora. Iku nggegirisi lan banget khidmat. Lan ing pungkasan saben ukara para suci padha surak, ‘Kamulyan! Haléluya!’ Pasuryané padha kaubengi pepadhanging kamulyané Allah; lan padha sumorot kanthi kamulyan iku, kaya pasuryané Musa nalika tumurun saka Sinai. Wong-wong duraka ora bisa mandeng marang wong-wong mau marga saka kamulyan iku. Lan nalika berkah kang tanpa wekasan diucapaké marang

wong-wong sing wis ngormati Allah kanthi netepi dina Sabbath-é suci, ana surak kamenangan kang gedhé marang kéwan iku lan marang reca-gambarané.”

“Banjur wiwitlah yobel, nalika tanah kudu ngaso.” Early Writings, 34.

Yobel iku taun kaping sèket, sawisé pitung puteran sabené pitung taun, kang padha karo 49 dina sing nuntun marang dina kaping sèket, yaiku Pentakosta. Nalika runtutan riyaya mangsa gugur digandhèngaké karo riyaya mangsa semi, ana 49 dina sing nuntun marang Pentakosta, kang nandhani wiwitané mangsa pitung dina saka Riyaya Tarub. Pentakosta lan Riyaya Tarub padha salaras, lan bebarengan loro mau mratélakaké mangsa udan pungkasan sing wiwit nalika undhang-undhang Minggu sing bakal enggal rawuh, lan terus nganti wektu kasempatan sih-rahmat katutup, Gusti rawuh manèh, banjur bumi padha ngaso, kaya sing dilambangaké déning Sabat taun kapitu, yaiku dina kaping wolu saka pitu dina ing Riyaya Tarub.

Nalika kita nggabungaké loro larik sing saben-saben dumadi saka rong puluh loro ayat iku dadi siji, kita nindakaké mangkono amarga sawatara sebab. Loro-loroné padha rong puluh loro ayat, déné angka rong puluh loro iku prasepuluhan saka 220, sawijining pralambang tumrap gandhèngané Katuhanan lan kamanungsan.

Kaloro larik kasebut nglambangaké aksara Ibrani kang cacahé rong puluh loro.

Loro garis kasebut makili pésta-pésta riyaya.

Kaloro larik mau nggambarake loro mangsa panèn sajrone setaun.

Kaloro garis punika nglambangaken pakaryanipun Kristus wonten ing pelataran, papan suci, lan Papan Inggang Mahasuci. Imamat ateges para imam, lan Gusti Yesus punika Imam Agung Swarga. Awit saking punika, kita kabeneraken anggen kita ngginakaken metodhe garis ing nginggil garis dhateng sekawan dasa sekawan ayat wonten ing Imamat kalih dasa tiga.

Pentakosta iku udan wiwitan tumrap Kekristenan, lan Tarub Suci iku udan pungkasan tumrap Kekristenan. Mulané, “dina Pentakosta” ing mangsa semi kuwi kita larasaké karo pitung dina Tarub Suci ing mangsa gugur. Nalika Sister White ngandika, “In the time of trouble we all fled from the cities and villages,” panjenengané lagi mratelakaké wektu nalika umaté Allah urip ana ing ara-ara samun amarga panganiaya. Urip ing tarub-tarub sajroning mangsa Tarub Suci iku nglambangaké sejarah sing nuntun langsung marang katentreman Yobel Sabat kanggo bumi.

Dina Pentakosta nandhani wiwitaning pitung dina Tarub. Banjur yobel dilambangaké déning dina kaping wolu, yaiku saka pitung dina Tarub. Limang dina sadurungé riyaya Tarub ana Dina Pangruwating Dosa. Mulané, limang dina sadurungé Pentakosta kang nandhani wiwitaning Tarub—pangadilan ditandhani. Sepuluh dina sadurungé pangadilan ing Dina Pangruwating Dosa ana riyaya Kalasangka. Nalika garis-garis iku digabung, limang dina sadurungé hukum Minggu, kang dilambangaké déning Pentakosta, pangadilan

ditandhani. Sepuluh dina sadurungé iku, riyaya Kalasangka ditandhani.

Baptisané Kristus nglambangaké pejahé, panguburané, lan wunguné manèh. Katelu langkah iku dilambangaké déning pejahé nalika Paskah, panguburané lan pangesoné ing dina Sabat, lan wunguné manèh ing dina Minggu. Telung dina pejahé, panguburané, lan wunguné manèh iku minangka siji tenger dalan sing dumadi saka telung langkah. Mulané kita miwiti gabungan saka loro garis riyaya mangsa semi lan mangsa gugur ing wunguné manèh. Wunguné manèh ing dina katelu miwiti sawijining mangsa patang puluh sanga dina sing nuntun marang Pentakosta, yaiku hukum Minggu. Mangsa patang puluh sanga dina iku didhisiki déning riyaya roti tanpa ragi, kang diwiwiti sedina sadurungé lan lumaku nganti limang dina sawisé dina woh kawitan.

Wiwit saking wunguné woh kawitan tekan marang angger-angger Minggu ana patang puluh sanga dina, lan angger-angger Minggu iku dadi dina kaping sèket. Lima dina sadurungé angger-angger Minggu, pengadilan dipratandhakaké, lan sepuluh dina sadurungé pengadilan iku pepèngeting slomporet dipatènèni. Wunguné iku pratandha dalan kang kapisan, banjur lima dina sawisé iku mangsané roti tanpa ragi rampung. Telung puluh dina sawisé roti tanpa ragi rampung, pepèngeting slomporet dumadi. Sepuluh dina sawisé iku, pengadilan Dina Pangruwatan dipratandhakaké, lan lima dina sawisé iku angger-angger Minggu ing Pentakosta rawuh.

Iki nemtokake pitu tetenger dalan ing penerapan line upon line saka riyaya musim semi lan musim gugur; wiwitan roti tanpa ragi, wunguné Kristus, pungkasan roti tanpa ragi, pepeling slomporet, pengadilan, Pentakosta, lan udan pungkasan. Pitu tetenger dalan mau dipasang ana ing sajroning Sabat dina kapitu alfa lan Sabat taun kapitu omega. Pitu tetenger dalan kang kakempet ing antarané loro Sabat mau misahake lan nandhani sawijining wektu limang dina, banjur sawijining wektu telung puluh dina, sawijining wektu sepuluh dina, sawijining wektu limang dina, lan sawijining wektu pitu dina.

Nalika kita banjur nyelarasaké wunguné Kristus, kita nemokaké sawijining mangsa patang puluh dina nalika Panjenengané mulang para sakabat “adhep-adhepan,” lan sawisé kuwi munggah menyang swarga. Banjur sajroning sepuluh dina para sakabat ana ing kamar loteng. Sepuluh dina mau rampung ing Dina Pentakosta, yaiku hukum Minggu. Iki nambahaké sawijining mangsa patang puluh dina lan mangsa sepuluh dina marang garis para imam sing diwakili déning Imamat “23.”

Saka patangen ana limang dina tumuju pungkasaning Roti Tanpa Ragi, banjur telung puluh dina tumuju bebaya kalasangka, banjur limang dina tumuju minggahing Kristus, banjur limang dina tumuju pengadilan, banjur limang dina tumuju pitung dinaning Pentakosta, yaiku udan pungkasan.

Wiwitaning pitung dinaning roti tanpa ragi banjur diterusaké ing ésuké déning wunguné woh wiwitan. Wunguné iku dumadi ana ing sajroning pitung dina roti tanpa ragi, lan limang dina sawisé wunguné iku, mangsaning roti tanpa ragi rampung.

Telung puluh dina sawisé pungkasaning Roti Tanpa Ragi, slompret mratandhani sawijining pepéling.

Limang dina sawisé pepéling sangkakala, Kristus munggah swarga sawisé mulang sajroning patang puluh dina. Munggah swarga Panjenengané nandhani wiwitaning sapuluh dina ana ing kamar loteng.

Banjur limang dina sawisé munggah-Nya, pangadilan katandhani.

Lima dina sabanjuré, hukum Minggu Pentakosta mbukak mangsa pitung dina tumrap udan pungkasan.

Satus patang puluh papat èwu iku yaiku wong-wong sing ndhèrèk Sang Cempé ing pundi waé Panjenengané tindak. Élia lan Musa dipatèni tanggal 18 Juli 2020. Wong-wong mau dipatèni ana ing papan ing ngendi uga Gusti kita kasalib. Wunguné Kristus dadi pralambang tumrap wunguné tanggal 31 Dhésèmber 2023. Sadurungé tanggal iku, ing Juli 2023, ana swara ana ing ara-ara samun wiwit nglairaké sawijining pesen kang dipralambangaké minangka roti tanpa ragi. Ragi nggambaraké kasalahan, lamis, lan dosa, lan pesen saka ara-ara samun iku tanpa ragi. Wiwit tanggal 31 Dhésèmber 2023 nganti tekan hukum Minggu, Imamat “23” wus ngrancang sawijining kerangka panebusan tumrap satus patang puluh papat èwu. Kerangka iku selaras karo impené Miller, Maleakhi telu lan jendhéla-jendhéla swarga ing Wahyu sangalas. Iku uga selaras karo jam katelu lan jam kasanga ing minggu suci saka taun 27 nganti 34 M.

Kita badhé nerusaké prakara-prakara punika ing artikel salajengipun.

“Kanthi kawruh, kamar-kamar bakal kapenuhan sakehing kasugihan kang adi lan nyenengake.”

“Kanggo pikiran lan jiwa, uga kanggo badan, iku minangka angger-anggering Allah manawa kakuwatan dipikoleh lumantar upaya. Sing ngembangaké iku yaiku olah-latihan. Selaras karo angger-angger iki, Allah wis nyawisi ing Sabdané sarana kanggo pangrembakaning budi lan rohani.

“Kitab Suci ngemot sakehe prinsip sing diperlokake manungsa supaya padha bisa dipantesake, manawa kanggo urip iki utawa kanggo urip kang bakal teka. Lan prinsip-prinsip iki bisa dimangerteni dening saben wong. Ora ana wong siji wae kang nduweni roh kanggo ngregani piwulange, sing maca siji pethikan saka Kitab Suci tanpa oleh saka ing kono sawenehing pamikiran kang migunani. Nanging piwulang Kitab Suci kang paling aji ora bisa dipikolehi lumantar panaliten kang mung sok-sokan utawa ora gegandhengan. Sistem bebener kang agung ing sajroning Kitab Suci ora dipawisikake mangkono rupa nganti bisa dimangerteni dening pamaca kang kesusu utawa sembrana. Akeh bandha aji ing sajroning Kitab Suci kang dumunung adoh ing sangisoring lumahing, lan mung bisa dipikolehi lumantar panelitèn kang temen lan upaya kang terus-terusan. Bebener-bebener kang dadi panyusun kabèh kang agung iku kudu digoleki lan diklumpukake, ‘ing kene sathithik, lan ing kana sathithik.’ Yesaya 28:10.”

“Manawa mangkono katelusur lan kaimpun bebarengan, bakal katemu yèn kabèh iku pas sampurna siji karo sijiné. Saben Injil dadi jangkepan tumrap Injil liyané, saben pamedhar wangsit dadi katrangan tumrap pamedhar wangsit liyané, saben kayektèn dadi pangrembakaning kayektèn liya. Tipe-tipe ing tata laksana Yahudi dadi cetha lumantar Injil. Saben asas ing pangandikané Allah duwé papané dhéwé, saben kasunyatan duwé gegandhèngané. Lan sakabèhing susunané, ing rancangan lan pelaksanané, maringi paseksi tumrap Panganggité. Ora ana budi saliyané Panjenengané Kang Tanpa Wates kang bisa ngandharaké utawa mbentuk kang mangkono iku.

Nalika nelusuri manéka pérangan lan nyinaoni sesambungané, kakuwatan-kakuwatan paling luhur saka pikiran manungsa katimbangan mlebu ing kegiatan sing temenan atos lan sengit. Ora ana wong sing bisa nglakoni panaliten mangkono tanpa ngrembakakaké kakuwataning pikiran.

“Lan rega intelektual saka pasinaon Alkitab iku ora mung dumunung ana ing panelusuran marang kayekten lan nglumpukake supaya dadi siji. Rega iku uga dumunung ana ing upaya kang diperlokake kanggo mangerteni tema-tema kang kaaturake. Pikiran kang mung disibukake dening prakara-prakara lumrah, bakal dadi ciut lan ringkih. Manawa ora tau ditugasi kanggo ngertos kayekten-kayekten kang agung lan jembar dayaning pangaribawane, suwe-suwe pikiran iku bakal kelangan daya kanggo tuwuh. Minangka pangayoman marang kemunduran iki, lan minangka rangsangan tumrap pangrembakan, ora ana apa-apa kang bisa nyarujuki pasinaon Sabda Allah. Minangka sarana pendhidhikan intelektual, Alkitab luwih manjur tinimbang buku liyane apa wae, utawa kabeh buku liyane yen digandheng dadi siji. Kaagungan tema-temane, prasaja kang mulya saka pangandikane, kaendahan gambaran-gambarane, ndadekake pikiran dadi urip lan kaangkat kaya kang ora bisa katindakake dening apa wae liyane. Ora ana pasinaon liyane kang bisa marakake kakuwatan pikiran kang mangkono gedhene kaya upaya kanggo mangerteni kayekten-kayekten wahyu kang nggumunake. Pikiran kang kanthi mangkono digandhengake karo pamikiran-pamikiran saka Kang Tanpa Wates, mesthi bakal ngrembaka lan saya kuwat.”

“Lan luwih agung manèh iku daya Kitab Suci ing pangrembakaning sipat kasukman. Manungsa, kang katitahaké kanggo paseduluran karo Gusti Allah, mung ana ing sajroning paseduluran kang mangkono iku bisa nemu uripé kang sejati lan pangrembakané. Katitahaké supaya nemu kabungahané kang paling luhur ana ing Gusti Allah, dhèwèké ora bisa nemu ing samubarang liyané apa kang bisa nenangaké panjaluking ati lan maremaké lapar lan ngelaké jiwa. Sapa waé kang kanthi roh kang tulus lan gelem diwulang nyinaoni pangandikané Gusti Allah, sarta ngupaya mangertèni kayektèn-kayektèné, bakal katuntun lumebu ing sesambungan karo Panganggité; lan, kajaba déning pilihané dhéwé, ora ana wates tumrap kamungkinan pangrembakané.”

Ing jembaré rupa gaya lan pokok-pokok babasané, Kitab Suci ngemu sawijining prakara sing bisa narik kawigatèn saben budi lan ngregeng ati saben manah. Ing kaca-kacané katemu sajarah sing paling kuna; riwayat urip sing paling trep karo kauripan satemené; asas-asas pamaréntahan kanggo ngendhalèkaké nagara, kanggo nata

omah-tangga—asis-asis sing ora tau kasandhingi déning kawicaksanaan manungsa. Ing kono kinandhut filsafat sing paling jero, puisi sing paling endah lan paling luhur, sing paling kebak gegayuhan rasa lan paling nglarani ati. Tulisan-tulisan Kitab Suci, sanajan mung ditimbang saka mangkono iku, regané adoh tanpa upama ngluwahi karya panganggit manungsa endi waé; nanging luwih tanpa wates amba cakupané, luwih tanpa wates gedhé regané, yaiku manawa katitèni sajroning gandhèngané karo pamikiran pusat sing agung. Manawa dideleng ana ing pepadhanging pamikiran iki, saben pokok oleh teges anyar. Ing kayektèn-kayektèn sing dipratelakaké kanthi prasaja banget, kinandhut asis-asis sing dhuwuré kaya swarga lan nyakup kalanggengan.

“Tema pokoking Kitab Suci, yaiku tema kang dadi pusat panglumpukane saben tema liyane ing sajroning sakabehing kitab iku, yaiku rancangan panebusan, pamulihan gambaring Allah ana ing jiwaning manungsa. Wiwit saka pratandha pangarep-arep kang kapisan ana ing ukara paukuman kang dipratelakake ing Eden nganti tekan prasetyan pungkasan kang mulya ing kitab Wahyu, ‘Wong-wong mau bakal ndeleng pasuryane Panjenengane; lan asmane Panjenengane bakal ana ing bathuke’ (Wahyu 22:4), isi utama saben kitab lan saben peranganing Kitab Suci iku yaiku pambabaring tema kang nggumunake iki,—kaluhuraning manungsa,—kuwaosing Allah, ‘kang maringi kita kamenangan lumantar Gusti kita Yesus Kristus.’ 1 Korinta 15:57.”

“Panjenengané kang nyekel pamanggih iki ana ing ngarsané wewengkon panggulawenthah kang tanpa wates kanggo disinaoni. Panjenengané nduwèni kunci kang bakal mbukakaké marang dhèwèké sakabèhé gedhong bandha pangandikané Gusti Allah.

“Élmu panebusan iku élmuning sakabèhé élmu; élmu kang dadi pasinaoné para malaékat lan kabèh makhluk pinter ing donya-donya kang ora tumiba; élmu kang narik kawigatèné Gusti lan Juru Slamet kita; élmu kang mlebu ing ancas kang kasimpen lan kaendheg ing panggalihé Sang Tanpa Wates—‘kasimpen ing katentreman sajroning jaman-jaman langgeng’ (Roma 16:25, R.V.); élmu kang bakal dadi pasinaoné para umat panebusané Allah sajroning jaman-jaman tanpa pungkasan. Iki iku pasinaon kang paling luhur kang bisa digayuh déning manungsa. Ora ana pasinaon liya kang bisa kaya mangkono, kang bakal nguripaké budi lan ngluhuraké nyawa.”

“Kaunggulaning kawruh iku, yèn kawicaksanaan maringi urip marang wong-wong kang nduwèni iku.’ ‘Tembung-tembung kang Dakucapaké marang kowé,’ pangandikané Gusti Yésus, ‘iku roh lan iku urip.’ ‘Lan iki urip langgeng, supaya padha wanuh marang Paduka, siji-sijiné Gusti Allah kang sejati, lan marang Panjenengané kang Paduka utus.’ Khotbah 7:12; Yokanan 6:63; 17:3, R.V.”

“Daya kreatif kang nimbali jagad-jagad metu ana iku ana ing sabdaning Allah. Sabda iki marakaké kakuwatan; nglairaké urip. Saben dhawuh iku sawijining prasetyan; manawa ditampani déning karsa lan kasumedhakaké ing jiwa, iku nggawa bebarengan uriping Panjenengané Kang Tanpa Wates. Iku ngowahi watak lan nitahaké manèh jiwa miturut gambaré Allah.

“Gesang ingkang makaten kaparingaken punika kanthi cara ingkang sami ugi dipun lestantunaken. ‘Miturut saben pangandika ingkang medal saking tutuking Allah’ (Matius 4:4) manungsa badhe gesang.

“Pikiran, nyawa, kabangun déning apa kang dadi pangané; lan tumrap kita piyambak kang nemtokaké apa kang bakal dipanganaké marang iku. Ana ing kuwasa saben wong kanggo milih prekara-prekara kang bakal ngenggoni pikiran lan mbentuk watak. Bab saben manungsa kang diparengaké hak kanggo ngambah marang Kitab Suci, Gusti Allah ngandika, ‘Aku wis nulis marang dhèwèké prakara-prakara agung saka angger-angger-Ku.’ ‘Padha sesuwuna marang Aku, lan Aku bakal mangsuli kowé, sarta nuduhaké marang kowé prakara-prakara gedhé lan gagah prakosa, kang durung kokmangertèni.’ Hosea 8:12; Yeremia 33:3.”

“Kanthi pangandikanipun Gusti Allah wonten ing tanganipun, saben manungsa, ing pundi kemawon kahanan gesangipun kapesthekaken, saged gadhah patunggilan kados dene ingkang dipunpilihipun piyambak. Ing kaca-kacanipun piyambakipun saged sesrawungan kaliyan para anggota umat manungsa ingkang paling mulya lan paling sae, sarta saged mirengaken swaranipun Sang Langgeng nalika Panjenenganipun ngandika kaliyan manungsa. Nalika piyambakipun nyinau lan ngraosaken kanthi semadi prakawis-prakawis ingkang ‘dipunkajeng-kajeng para malaekat badhe dipuntingali’ (1 Petrus 1:12), piyambakipun saged gadhah patunggilan kaliyan para malaekat wau. Piyambakipun saged ndherek jejakipun Sang Guru swarga, lan mirengaken pangandikanipun kados nalika Panjenenganipun mulang wonten ing gunung, ing tanah rata, lan ing seganten. Piyambakipun saged manggen wonten ing jagad punika wonten ing swasana swarga, maringi dhateng tiyang-tiyang ing bumi ingkang nandhang susah lan kacoban punika pikiran-pikiran pangajeng-ajeng lan pepenginan tumuju kasucèn; piyambakipun piyambak saya celak lan saya celak malih wonten ing patunggilan kaliyan Panjenenganipun ingkang boten katingal; kados dene piyambakipun jaman rumiyin ingkang mlampah kaliyan Gusti Allah, saya nyedhak lan saya nyedhak malih dhateng ambangipun jagad langgeng, ngantos lawang-lawanging kabikak, lan piyambakipun mlebet wonten ing ngriku. Piyambakipun boten badhe rumiyin dados tiyang manca. Swarà-swarà ingkang badhe nyarujuki piyambakipun punika swaranipun para suci, ingkang, sanadyan boten katingal, nalika wonten ing bumi dados para mitranipun—swarà-swarà ingkang wonten ing ngriki sampun dipunsinaoni piyambakipun kanggé dipunbedakaken lan dipunasihi. Piyambakipun ingkang lumantar pangandikanipun Gusti Allah sampun gesang wonten ing patunggilan kaliyan swarga, badhe manggihaken piyambakipun piyambak kraos kados wonten ing griyanipun piyambak ing satengahing patunggilaning swarga.” Education, 123–127.